

Web van voorspelbaarheden en clichés leest best lekker

[29-11-05] [Pieter Wybenga](#) bespreekt **Bart van Lierde**, *Luister niet naar Robert Blake*

In de 19e eeuw liep er in Leiden een befaamde en beruchte 'dokter' rond. Een aantal cholera-epidemieën hadden het vertrouwen in de reguliere artsen nogal verminderd en deze alternatief genezer had hier het spreekwoordelijke gat in de markt gezien. Een opiummengseltje zou de zieke beter maken. *En masse* klopten ze bij hem aan, en nog harder gingen ze vervolgens de pijp uit. Maar dokter Bleeker zat er warmpjes bij. Of Bart van Lierde van deze geschiedenis afweet is mij niet bekend. Maar de overeenkomsten met zijn nieuwe roman, *Luister niet naar Robert Blake*, zijn zo treffend dat ik het niet na kon laten om de Leidense dokter hier ook even ten tonele te voeren. De hoofdpersoon uit deze roman, Robert Blake, is een hypnotherapeut in een Amerikaans ziekenhuis die niets van de reguliere geneeswijze moet weten. Zijn populariteit is groot, terwijl zijn behandelingswijze voor vele, vooral vrouwelijke patiënten nare gevolgen heeft.

Van Lierde schrijft een roman waarin witte jassen, overspel, intrige, moord, hypnose en spinnen kernwoorden zijn. Dit zijn ingrediënten voor een goedkope thriller annex doktersroman. De uitgever doet ook nog een duit in het zakje door de lezer op de kaft ervan te verwittigen dat Van Lierdes roman inderdaad leest als een thriller. Dat is handig voor de potentiële recensent, die weet vervolgens dat hij andere maatstaven uit de beoordelingskast moet trekken. En voilà: het verhaal kent de diepgang van een pannenkoek. De eerste kenschetsen van de karakters zijn ook de laatste, en de wijze waarop Van Lierde het akelige karakter van de moorddadige hoofdpersoon probeert te verklaren doet onmiddellijk de *page turnen*: de arme Robert werd vroeger te weinig door zijn moeder geknuffeld!

Het boek staat bol van zulke clichés. De mooie vrouwen hebben allemaal de botox-look en priemende tepels en de mooie, rijke dokters, hebben allemaal affaires. Het toppunt vormt de wel zeer voor de hand liggende metafoor die Van Lierde creëert met de personages Anna en Thomas, twee spinliefhebbende

patiënten van Blake die de achtpotige diertjes in alles nadoen. Zij weven het web waarin de hypnotiseur steeds verder verward raakt.

Een literair werk kunnen we *Luister niet naar Robert Blake* om bovenstaande redenen dus niet noemen. Maar als thriller is Van Lierdes werk best geslaagd. Een ieder die zich niet direct door clichématigheden af laat schrikken heeft een heerlijk tijdsverdrijf in handen. Dit komt vooral omdat de Vlaamse schrijver zijn ambacht op traditionele wijze aanpakt: het verhaal heeft alle aandacht gekregen in het schrijfproces. En met resultaat. *Luister niet naar Robert Blake* heeft allerlei elementen in zich die het als thriller onderhoudend maken: markante personages die allemaal wat op hun kerfstok lijken te hebben, ontwikkelingen die een aardige Hollywoodfilm waardig zijn en duistere thema's als arachnofobie en hypnose. Deze zaken maken het geheel lekker sappig. De lezer rolt bovendien in rap tempo van de ene in de andere ontwikkeling. Dat bepaalde ontwikkelingen vervolgens te verwachten zijn en zich wat clichés voordoen maakt niet zoveel meer uit voor de liefhebber van het lichtere vermaak - ze geven het Hollywoodfilm-karakter zelfs wat extra cachet.

Het hele verhaal hier uit de doeken doen zou het boek van zijn lezenswaardigheid ontnemen, dus licht ik ter afsluiting slechts een tipje van de sluier op. Wanneer Blake zijn vrouw door middel van hypnose aanzet tot zelfmoord begint het verhaal te rollen. Overal duiken personages op die een gevaar vormen voor hem en zijn Grote Geheim. Binnen het ziekenhuis ontwikkelt zich ondertussen een machtsstrijd waarbij van meet af aan duidelijk is dat er slachtoffers zullen vallen. Ook Blakes voorliefde voor het misbruik van studenten lijkt zich tegen hem te keren. In een krankzinnig einde blijkt hij bovendien zich behoorlijk verkeken te hebben op Anna en Thomas.